

λήσεως ἢ διανομῆς ιδιοκτησίας. Ἐνα τῶν νόμων, χρονολογημένον 384 μ. Χ., διετήρησεν ὁ Ἰουστινιανὸς εἰς τὸν κώδικά του. Ἡ Ἐκκλησία προσέτι ἐμεσολάβει ἰσχυρῶς ὑπὲρ τῶν δούλων, ἀπειλοῦσα ἀφορισμὸν εἰς τοὺς ὅσοι ἐθανάτωνον τοὺς δούλους τῶν ἀνευ τῆς συγκαταθέσεως τοῦ δικαστοῦ, καὶ ἄστυον παρέχουσα ἐντὸς τῶν ἱερῶν περιβόλων τῆς εἰς δούλους φεύγοντας ἀπὸ τὴν ὀργὴν ἀνηλεῶν δεσποτῶν. Κατὰ τινα νόμον Θεοδοσίου τοῦ πρώτου, δούλος καταφυγὼν εἰς ἐκκλησίαν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπικαλεσθῇ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ δικαστοῦ, καὶ νὰ ὑπάγῃ ἀνενόχλητος εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου νὰ ἐρευνηθῶσι τὰ περὶ αὐτόν.

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ.

ΠΟΙΟΣ δὲν τρέμει κάποτε ἐνώπιον τοῦ αὐστηροῦ παραινέτου, ὅστις κατοικεῖ εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς; ποῖος δὲν ἤκουσέ ποτε τὰς τρανοφώνους κατηγορίας τῆς συνειδήσεως, καὶ δὲν ἠσθάνθη τὴν ὀδύνην τοῦ διαπεραστικοῦ κέντρου τῆς; Ὑπάρχει ἄνθρωπος ἐπὶ γῆς μὴ συναισθανθεῖς ποτε ὅτι εὐρίσκεται τι ἐν τῷ μυτῷ τῆς καρδίας του πολὺ φανερώτερον, καὶ πολὺ δυσκολώτερον νὰ ἐξιλεωθῇ, παρ' ὅλους τοὺς ἔχθρους, ὅσοι δύνανται νὰ παραταχθῶσι κατ' αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ;

Ὁ Θεὸς ἐγράψε τοπάλαι τὰς δέκα ἐντολὰς εἰς πλάκας λιθίνας· ἀλλ' ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει ὅτι ἐκεῖνοι, εἰς οὓς ὁ νόμος οὗτος δὲν ἐδόθη, ἔχουσιν ἄλλον νόμον, γεγραμμένον εἰς τὰς καρδίας των, τουτέστι συνειδήσιν, ἣτις ἢ κατηγορεῖ αὐτοὺς ὅταν παραβαίνωσι τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς, ἢ ἐγκρίνει αὐτοὺς ὅταν ὑπακούωσι τὰς νοουθεσίας τῆς. Ὁ νόμος οὗτος τῆς συνειδήσεως ἐγράφη ὑπὸ τοῦ δακτύλου τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, οὐχ ἦττον παρ' ὅσον ὁ Δεκάλογος ἐγράφη ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ δακτύλου ἐπὶ τῶν λιθίνων πλακῶν εἰς τὸ ὄρος Σινᾶ. Οἱ λαβόντες τὸν νόμον τοῦ Σιναιίου ὅρους θέλουσι κριθῇ τὴν ἐσχάτην ἡμέραν κατὰ τὸν κανόνα αὐτόν· οἱ δὲ μὴ λαβόντες ἄλλον νόμον παρὰ τὸν γεγραμμένον ἐπὶ τῆς καρδίας των θέλουσι κριθῇν εἰς τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου κατὰ τὸν νόμον, τὸν γεγραμμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν. Οὗτοι, λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, νόμος εἰσὶν ἑαυτοῖς, καὶ κατὰ τὸν νόμον τοῦτον θέλουσι κριθῇ· διότι δὲν πρέπει οὔτε στιγμὴν νὰ ὑποθεσώμεν, ὅτι ὁ δίκαιος Κριτὴς ὅλης τῆς γῆς θέλει κρίνει καὶ καταδικάσει τοὺς ἀνθρώπους διότι παρέβησαν νόμον, ὅστις ποτὲ δὲν ἐδόθη εἰς αὐτοὺς, καὶ τὸν ὅποιον ἦτον ἀδύνατον νὰ γνωρίζωσι.

Εἶναι λοιπὸν ἡ συνείδησις ἀσφαλὲς καὶ ἀλάνθαστος ὁδηγός; Μέχρι τινὸς εἶναι· ἀλλ' οὐχί εἰς ὅλας τὰς ἐνδεχομένας περιστάσεις. Ἡ συνείδησις ἐμπορεῖ νὰ καυτηρησθῇ, καὶ ὅταν τοῦτο γένη, τότε εἶναι τυφλὸς ὁδηγός. Μετὰ τὴν κατὰ Θεοῦ ἀποστασίαν τοῦ ἀνθρώπου, ὅλαι αἱ διανοητικαὶ του δυνάμεις διεστράφησαν· ἡ βούλησίς του διεφθάρη, καὶ ἡ συνείδησις ἔχασε τὴν πρώτην αὐτῆς ἀκεραιότητα. Ἡ συνείδησις ἄλλοτε μὲν παρασύρεται ὑπὸ τῆς μεροληψίας, ἄλλοτε δὲ διαστρέφεται ὑπὸ τῆς προλήψεως, καὶ πολλάκις δωροδοκεῖται πρὸς καιρὸν ὥστε νὰ

σιωπήσῃ, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ ᾔηται τρανὸς μάρτυς κατὰ τῆς ἀμαρτίας. Κάποτε, ὡς μεροληπτὴς δικαστής, ἀθωώνει τοὺς ἐνόχους, ἢ, ὡς ἐπίορκος μάρτυς, ψευδομαρτυρεῖ· ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἐξ ἀνάγκης, θέλουσα καὶ μὴ θέλουσα, μαρτυρεῖ τὴν ἀλήθειαν, καὶ προφέρει δικαίαν ἀπόφασιν. Ἐτέθη εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ὡς ἡχὼ τῆς φωνῆς τοῦ Θεοῦ, καὶ μολονότι ἡ ἡχὼ αὕτη καταντᾷ ἐνίοτε σχεδὸν ἀνεπαίσθητος, καὶ πολλάκις παρεξηγεῖται, ἔχει ὅμως δύναμιν, ἣτις πολλάκις κλονεῖ τὴν ἰσχυροτάτην ψυχὴν μέχρι τοῦ κέντρου τῆς.

Ἡ συνείδησις ἐπλήρωσε τὴν ψυχὴν τοῦ πρώτου φονέως, τοῦ Καὶν, ἀπὸ φόβον καὶ τρόμον, ὥστε ἀνησύχει μὴ θανατώσῃ αὐτὸν ὁ τυχών. Ἡ φωνὴ τοῦ αἵματος τοῦ ἀδελφοῦ του ἀνεβόα κατ' αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ κόλπῳ συνειδήσις ἀντήχει τὴν φοβεράν ἐκείνην κραυγὴν. Ὅταν παροξυνθῇ ὑπὸ δεινῆς τινὸς ἀμαρτίας ἡ συνείδησις, ἐνεργεῖ συγχρόνως ὡς αὐστηρὸς κατήγορος, ὡς πιστὸς μάρτυς, καὶ ὡς ἀδέκαστος κριτὴς, καὶ τὰ τραῦματα τοῦ φαρμακεροῦ κέντρου τῆς εἶναι βαθυτέρα, ἀλγεινότερα, καὶ μᾶλλον δυσίατα ὢν τῶν λοιπῶν συνηνωμένων.

Δύναται τις νὰ κατευνάσῃ πνεῦμα τεταραγμένον ὑπὸ ἡρεθισμένης συνειδήσεως; Ὑπάρχει θεραπεία τις τοιοῦτου δεινοῦ; Μάλιστα, καὶ θεραπεία πρόχειρος. Πρέπει νὰ ἐξομολογηθῶμεν τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν εἰς τὸν Θεόν, ὅστις εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, συγχωρῶν ἀνομίας, καὶ καθαρίζων ἀπὸ πᾶσαν ἀδικίαν. Ἐάν τις ἀμάρτη, ἔχομεν Παράκλητον πρὸς τὸν Πατέρα Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν δίκαιον, τὸ αἷμα τοῦ ὁποίου καθαρίζει ἀπὸ πᾶσαν ἀμαρτίαν. Ναί, ὄχι ἀπὸ ὀλίγας, ἀλλ' ἀπὸ πᾶσαν ἀμαρτίαν. Ὅστις διὰ ζωηρᾶς πίστεως καταφεύγει εἰς τὸ αἷμα τοῦτο τοῦ Ἀμνοῦ τοῦ αἵροντος τὴν ἀμαρτίαν τοῦ κόσμου, εὐρίσκει μετ' οὐ πολὺ τὸ στήθος του πλῆρες τῆς εἰρήνης τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἐρχόμενος εἰς Χριστὸν ἐν ἀγάπῃ καὶ πίστει θέλει ἀκούσει παρ' αὐτοῦ τὸ ῥηθὲν πρὸς τὴν μοιχαλίδα, Οὐδὲ ἐγὼ σε κατακρίνω· πορεύου, καὶ μηκέτι ἀμάρτανε. Ἀναγνώστα, σὲ ἐνοχλεῖ ἡ συνείδησις; Ὑπαγε εἰς τὸν Σωτῆρα τῆς ἀμαρτωλῆς γυναικὸς, καὶ τοῦ ψυχρὸῦ ῥαγοῦντος ληστοῦ. Αὐτὸς μόνον δύναται νὰ θεραπεύσῃ τὰς πληγὰς τῆς, καὶ νὰ σὲ δώσῃ εἰρήνην.

ΠΛΟΥΣ ΕΞ ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΕΙΣ ΑΓΓΙΑΝ.

(Ὑπὸ Ἀγγλαμερικανῶν.)

Εἰς Ἀμερικανὸν, μεταβαίνοντα εἰς τὴν Εὐρώπην, ὁ μακρὸς διάπλους εἶναι ἀρίστη προετοιμασία. Ἀφ' ἧς στιγμῆς γένη ἀφαντος ἡ γῆ θθεν ἐξέπλευσεν, ὕδατῶδης μόνον ἐρημία προσβάλλει εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς του, ἕως οὗ νὰ πατήσῃ τὸν ἀπέναντι αἰγιαλὸν, καὶ νὰ ἐμβῇ διαμιάς εἰς τὸν θόρυβον καὶ τὰς καινοφανείας τοῦ παλαιότερου κόσμου.

Ἐνόμασα ἐρημίαν τὸν ὠκεανόν· ἀλλὰ πρέπει νὰ διορθώσω τὴν φράσιν. Ὁ ἀγαπῶν ἡμερινὰς ὄνειρο-